Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

27. dubna 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Elektronický obchod – Směrnice 2000/31/ES – Článek 1 – Oblast působnosti – Článek 2 písm. c) – Pojem ‚usazený poskytovatel' – Článek 3 odst. 1 – Poskytování služeb informační společnosti poskytovatelem usazeným na území členského státu – Společnost usazená na území Švýcarské konfederace – Nepoužitelnost *ratione personae* – Článek 56 SFEU – Dohoda mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob – Působnost – Zákaz omezení přeshraničního poskytování služeb nepřesahujícího 90 dní za kalendářní rok – Poskytování služeb v Itálii po dobu delší 90 dní – Nepoužitelnost *ratione personae* – Článek 102 SFEU – Absence jakékoli informace v předkládacím rozhodnutí, která by umožnila prokázat souvislost mezi sporem v původním řízení a případným zneužitím dominantního postavení – Nepřípustnost"

Ve věci C-70/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaná rozhodnutím Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 27. ledna 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 1. února 2022, v řízení

Viagogo AG

proti

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

za účasti:

Ticketone SpA,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení: M. L. Arastey Sahún, předsedkyně senátu, N. Wahl (zpravodaj) a J. Passer, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

* Jednací jazyk: italština.

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za Viagogo AG: E. Apa, E. Foco, M. V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari a I. Picciano, avvocati,

– za italskou vládu: G. Palmieri, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: R. Guizzi a F. Varrone, avvocati dello Stato,

– za Evropskou komisi: M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka a L. Malferrari, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 3, 14 a 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399), ve spojení s článkem 56 SFEU, a výkladu článků 102 a 106 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Viagogo AG, společností se sídlem v Ženevě (Švýcarsko), na straně jedné, a Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, úřad pro dohled nad komunikacemi, Itálie) a Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, úřad pro ochranu hospodářské soutěže a tržních pravidel, Itálie), na straně druhé, ve věci pokuty ve výši 3 700 000 eur, kterou AGCOM uložil společnosti Viagogo.

Právní rámec

Dohoda ES-Švýcarsko

3 Evropské společenství a jeho členské státy na jedné straně a Švýcarská konfederace na straně druhé podepsaly dne 21. června 1999 v Lucemburku (Lucembursko) sedm dohod, včetně dohody o volném pohybu osob (Úř. věst. 2002, L 114, s. 6, dále jen „dohoda ES-Švýcarsko“). Rozhodnutím Rady a Komise, pokud jde o dohodu o vědeckotechnické spolupráci, ze dne 4. dubna 2002 o uzavření sedmi dohod se Švýcarskou konfederací (2002/309/ES, Euratom) (Úř. věst. 2002, L 114, s. 1; Zvl. vyd. 11/41, s. 89, oprava Úř. věst. 2015, L 210, s. 38) byly tyto dohody schváleny jménem Společenství. V platnost vstoupily dne 1. června 2002.

4 Článek 1 dohody ES-Švýcarsko, nadepsaný „Cíl“, stanoví:

„Cílem této dohody, ve prospěch státních příslušníků členských států Evropského společenství a Švýcarska, je:

[…]

b) usnadnit poskytování služeb na území smluvních stran, a zejména liberalizovat poskytování krátkodobých služeb;“.

5 Článek 5 dohody ES-Švýcarsko, nadepsaný „Poskytovatelé služeb“, stanoví:

„1. Aniž jsou dotčeny jiné zvláštní dohody mezi smluvními stranami týkající se poskytování služeb […], mají poskytovatelé služeb, včetně společností v souladu s přílohou I, právo poskytovat služby na území jiné smluvní strany po dobu nepřekračující 90 skutečně odpracovaných dní za kalendářní rok.

[…]“

6 Podle článku 15 dohody ES-Švýcarsko, nadepsaného „Přílohy a protokoly“, jsou přílohy a protokoly k této dohodě její nedílnou součástí.

7 Článek 17 přílohy I dohody ES-Švýcarsko, nadepsaný „Poskytovatelé služeb“, stanoví:

„V souvislosti s poskytováním služeb podle článku 5 této dohody je zakázáno:

a) jakékoli omezení přeshraničního poskytování služeb na území smluvní strany nepřekračujícího 90 skutečně odpracovaných dní za kalendářní rok;

[…]“

8 Podle článku 18 této přílohy se její článek 17 použije na společnosti založené podle práva některého členského státu Společenství nebo Švýcarské konfederace, které mají sídlo, správní ústředí nebo hlavní provozovnu na území některé smluvní strany.

9 Článek 21 téže přílohy stanoví:

„1. Celková doba poskytování služeb podle čl. 17 písm. a) této přílohy, bez ohledu na to, zda trvá nepřetržitě, nebo zda se jedná o několik po sobě jdoucích dob poskytování služeb, nesmí překročit 90 skutečně odpracovaných dní za kalendářní rok.

[…]“

Unijní právo

10 Bod 19 odůvodnění směrnice 2000/31 zní:

„Místo usazení poskytovatele by mělo být určeno v souladu s judikaturou Soudního dvora, podle níž pojem usazení zahrnuje účinný výkon hospodářské činnosti prostřednictvím stálé provozovny po neurčitou dobu. […] Místem usazení společnosti poskytující služby prostřednictvím internetových stránek na internetu není místo, kde se nachází technické zařízení, jehož prostřednictvím společnost provozuje internetové stránky, ani místo, kde jsou internetové stránky přístupné, ale místo, kde společnost vykonává svou hospodářskou činnost. […]“

11 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Cíl a oblast působnosti“, stanoví:

„1. Cílem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že zajistí volný pohyb služeb informační společnosti mezi členskými státy.

[…]

4. Tato směrnice nevytváří dodatečná pravidla mezinárodního práva soukromého ani neupravuje pravomoc soudů.“

12 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚službami informační společnosti‘ služby ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 98/34/ES [ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337)] ve znění směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 98/48/ES [ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. 1998, L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8)];

b) ‚poskytovatelem‘ každá fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje určitou službu informační společnosti;

c) ‚usazeným poskytovatelem‘ poskytovatel, který účinně vykonává prostřednictvím stálého zařízení po neurčitou dobu hospodářskou činnost; existence a používání technických prostředků a technologií nezbytných k poskytování služby nevytváří samy o sobě usazení poskytovatele;

[…]“

13 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Vnitřní trh“, stanoví:

„1. Každý členský stát dbá, aby služby informační společnosti poskytované poskytovatelem usazeným na jeho území dodržovaly platné vnitrostátní předpisy z příslušné koordinované oblasti.

2. Členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu.

[…]“

Italské právo

14 Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017–2019 (zákon č. 232 o předběžném státním rozpočtu na rozpočtový rok 2017 a o víceletém rozpočtu na tříleté období 2017–2019) ze dne 11. prosince 2016 (GURI č. 297 ze dne 21. prosince 2016, běžný dodatek GURI č. 57), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon z roku 2016“), obsahuje článek 1, jehož odstavec 545 stanoví:

„Za účelem boje proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, jakož i za účelem zajištění ochrany spotřebitele a zaručení veřejného pořádku se prodej či jakýkoli jiný druh

zprostředkování vstupenek na představení uskutečněný jinou osobou než držiteli systémů pro jejich vydávání – a to i na základě zvláštní smlouvy nebo dohody – postihuje zákazem této činnosti a správními pokutami v rozsahu 5 000 eur až 180 000 eur, ledaže toto jednání představuje trestný čin; pokud k jednání došlo prostřednictvím sítí elektronických komunikací, postihuje se rovněž v souladu s podmínkami stanovenými v odstavci 546 odstraněním obsahu nebo v nejzávažnějších případech zrušením internetových stránek, jejichž prostřednictvím bylo protiprávní jednání spácháno, aniž jsou tím dotčeny nároky na náhradu škody. [AGCOM] a ostatní příslušné orgány provádějí nezbytná šetření a úkony z vlastního podnětu nebo na základě oznámení dotčených osob. V žádném případě se nepostihuje příležitostný prodej či jakýkoli jiný druh zprostředkování vstupenek na představení fyzickou osobou za předpokladu, že nemá komerční účel.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 Společnost Viagogo, která má sídlo a daňový domicil v Ženevě, provozuje internetové stránky zprostředkovávající spotřebitelům přeprodej vstupenek na představení a sportovní akce. Po pořízení vstupenek od oficiálních vydavatelů, jako jsou pořadatelé daného představení či akce nebo autorizovaní distributoři („primární trh“), dochází k tomu, že si některé osoby přejí tyto vstupenky opět prodat. Společnost Viagogo byla založena za účelem propojení nabídky a poptávky na trhu prodeje vstupenek z druhé ruky („sekundární trh“).

16 Vzhledem k tomu, jak rychle bývají vstupenky na primárním trhu vyprodány mimo jiné z důvodu využívání automatizovaných nákupních programů některými uživateli, počet osob usilujících o získání vstupenek zejména na věhlasná představení nebo akce neustále roste, a internetové stránky věnované příslušnému sekundárnímu trhu tak zaznamenávají skutečný úspěch.

17 V této souvislosti provádí společnost Viagogo na internetových stránkách, které provozuje prostřednictvím platformy hostované ve Spojených státech, předběžný výběr určitých představení nebo akcí. Na těchto internetových stránkách mohou držitelé vstupenek zvolením příslušného představení nebo akce tyto vstupenky nabídnout k prodeji. Společnost Viagogo zprostředkovává kontakt mezi prodávajícími a potenciálními kupujícími spolu s nabídkou doplňkových služeb, jako je asistence po telefonu nebo prostřednictvím e-mailu, softwarově generované cenové tipy a automatizovaný systém propagace vstupenek na určitá představení nebo akce.

18 Vzhledem k tomu, že jev popsaný v bodě 16 tohoto rozsudku dosáhl v Itálii znepokojivých rozměrů mimo jiné kvůli snadné využitelnosti takových internetových stránek k praní peněz pocházejících z protiprávní činnosti a vzhledem k tomu, že mezi prodejní cenou vstupenek na sekundárním trhu a cenou, za niž jsou tyto vstupenky nabízeny na primárním trhu, již neexistuje žádný vztah, přijal italský zákonodárce politiku zaměřenou na potlačení tohoto jevu zejména přijetím čl. 1 odst. 545 zákona z roku 2016.

19 Po několika stížnostech podaných společnostmi působícími v odvětví pořádání hudebních akcí, společnostmi zabývajícími se prodejem vstupenek na hudební akce na primárním trhu a profesními sdruženími provedl úřad AGCOM inspekci internetových stránek www.viagogo.it, které spravuje společnost Viagogo.

20 V návaznosti na tuto inspekci uložil AGCOM rozhodnutím č. 104/20/CONS ze dne 16. března 2020 společnosti Viagogo správní pokutu ve výši 3 700 000 eur. Společnosti Viagogo bylo vytýkáno, že se prostřednictvím těchto internetových stránek a odkazu na ně umístěného na

sociální síti dopustila celkem 37 protiprávních jednání spočívajících v tom, že v období od března do května 2019 uváděla do prodeje vstupenky na koncerty a představení, aniž byla držitelem systémů vydávání těchto vstupenek, za ceny vyšší, než byly nominální ceny uváděné na autorizovaných prodejních portálech.

21 Společnost Viagogo podala žalobu na zrušení tohoto rozhodnutí k Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud pro Lazio, Itálie), který tuto žalobu zamítl. Proti rozsudku soudu prvního stupně v původním řízení podala odvolání ke Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie), který je předkládajícím soudem.

22 Za těchto okolností se Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání směrnice [2000/31], zejména její články 3, 14 a 15 ve spojení s článkem 56 SFEU takovému použití právní úpravy členského státu týkající se prodeje vstupenek na akce na sekundárním trhu, které brání tomu, aby takový provozovatel hostingové platformy působící v Evropské unii, jako je navrhovatelka v projednávané věci, poskytoval třetím osobám služby inzerce prodeje vstupenek na akce na sekundárním trhu, přičemž vyhrazuje tuto činnost pouze prodejcům, pořadatelům akcí nebo jiným osobám, které jsou na základě rozhodnutí orgánů veřejné moci oprávněny vydávat vstupenky na primárním trhu v rámci certifikovaných systémů?

2) Brání dále článek 102 SFEU ve spojení s článkem 106 SFEU použití takové právní úpravy členského státu týkající se prodeje vstupenek na akce, která vyhrazuje veškeré služby související se sekundárním trhem se vstupenkami (a zejména zprostředkování) pouze prodejcům, pořadatelům akcí nebo jiným osobám oprávněným vydávat vstupenky na primárním trhu v rámci certifikovaných systémů, přičemž tuto činnost zakazuje poskytovatelům služeb informační společnosti, kteří chtějí působit jako poskytovatelé hostingových služeb ve smyslu článků 14 a 15 směrnice [2000/31], zejména pokud – jako je tomu v projednávané věci – má toto vyhrazení za následek to, že umožňuje dominantnímu subjektu na primárním trhu distribuce vstupenek rozšířit jeho dominantní postavení na zprostředkovatelské služby na sekundárním trhu?

3) Lze pro účely unijní právní úpravy, a zejména směrnice [2000/31], pojem ‚pasivní poskytovatel hostingu' použít pouze v případě, že nedochází k žádné činnosti zahrnující filtrování, výběr, indexování, organizaci, katalogizaci, agregaci, hodnocení, používání, modifikaci, extrakci nebo propagaci obsahu zveřejněného uživateli, které jsou chápány jako znaky, které jsou ilustrativní a nemusí být přítomny všechny, neboť je třeba je samy o sobě považovat za významné z hlediska podnikatelského řízení služby nebo přijetí techniky hodnocení chování uživatelů za účelem zvýšení jejich loajality, anebo je ponecháno na předkládajícím soudu, aby posoudil význam těchto okolností tak, že i v případě přítomnosti jedné nebo více z nich je možné považovat za převažující neutralitu služby, která zakládá kvalifikaci pasivního poskytovatele hostingové služby?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

23 Zaprvé je třeba připomenout, že k tomu, aby byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přípustná, musí být nezbytná k vyřešení sporu, který má předkládající soud rozhodnout (rozsudek ze dne 6. října 2021, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, bod 30 a citovaná judikatura), což vyžaduje, aby ustanovení unijního práva, kterých se tato žádost týká, byla na tento spor použitelná.

24 V tomto ohledu je třeba na prvním místě uvést, že všechny tři otázky položené předkládajícím soudem se týkají výkladu směrnice 2000/31. Ta však není na spor v původním řízení použitelná *ratione personae*.

25 Cílem směrnice 2000/31 je totiž podle jejího článku 1 přispět k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že zajistí volný pohyb služeb informační společnosti „mezi členskými státy“. K použitelnosti této směrnice *ratione personae* se tedy vyžaduje, aby poskytování služeb, o které se jedná, bylo prováděno poskytovateli služeb usazenými na území členského státu, jak je připomenuto v čl. 3 odst. 1 této směrnice.

26 Článek 2 písm. c) uvedené směrnice v tomto ohledu definuje „usazeného poskytovatele“ jako poskytovatele, který účinně vykonává prostřednictvím stálého zařízení po neurčitou dobu hospodářskou činnost, s tím, že existence a používání technických prostředků a technologií nezbytných k poskytování služby nevytváří samy o sobě usazení poskytovatele.

27 Z judikatury v této souvislosti vyplývá, že jelikož je použitelnost čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2000/31 podmíněna určením členského státu, na jehož území je poskytovatel dané služby informační společnosti skutečně usazen, je úkolem předkládajícího soudu, aby ověřil, zda je tento poskytovatel skutečně usazen na území členského státu. Není-li poskytovatel skutečně usazen na území členského státu, mechanismus stanovený v čl. 3 odst. 2 této směrnice se nepoužije (rozsudek ze dne 15. března 2012, G, C-292/10, EU:C:2012:142, bod 71 a citovaná judikatura).

28 Stejně tak zákaz omezovat z důvodů spadajících do koordinované oblasti volný pohyb služeb, o nichž pojednává směrnice 2000/31, se podle výslovného znění čl. 3 odst. 2 této směrnice týká pouze služeb „z jiného členského státu“.

29 Je pravda, že Smíšený výbor Evropského hospodářského prostoru (EHP) na základě Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3) rozšířil rozhodnutím č. 91/2000 ze dne 27. října 2000, kterým se mění příloha XI (Telekomunikační služby) Dohody o EHP (Úř. věst. 2001, L 7, s. 13; Zvl. vyd. 11/05, s. 175), působnost směrnice 2000/31 i na EHP, takže se tato směrnice vztahuje rovněž na státy, které jsou smluvními stranami uvedené dohody. Švýcarská konfederace však mezi ně nepatří. Kromě toho Smíšený výbor EU-Švýcarsko, zřízený na základě dohody ES-Švýcarsko, nepřijal žádné rozhodnutí za účelem rozšíření působnosti uvedené směrnice na tento třetí stát.

30 Není přitom zpochybňováno, že společnost Viagogo je usazena v Ženevě, má tam své sídlo a soustřeďuje tam svou hospodářskou činnost bez ohledu na skutečnost, že své internetové stránky nabízí ve verzích přístupných v různých členských státech Unie, mimo jiné v Itálii. Služby, o které se jedná, jsou tedy poskytovány ze třetího státu společností, která se řídí právem tohoto třetího státu.

31 Na rozdíl od toho, co předpokládá předkládající soud, se tedy navrhovatelka v původním řízení směrnice 2000/31 dovolávat nemůže. Vzhledem k tomu, že se všechny otázky položené předkládajícím soudem týkají této směrnice, je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v celém rozsahu nepřípustná.

32 Na druhém místě je navíc třeba v souvislosti s první otázkou upřesnit, že se společnost Viagogo nemůže dovolávat ani článku 56 SFEU.

33 Tento článek se totiž – s výjimkou případu, že by tak stanovila mezinárodní smlouva nebo dohoda – nevztahuje na společnost usazenou ve státě, který není členským státem Unie, i když tato společnost poskytuje služby, které si mohou pořídit státní příslušníci některých členských států nebo společnosti usazené na území těchto států (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, bod 36 a citovaná judikatura).

34 Působnost dohody ES-Švýcarsko neumožňuje společnosti Viagogo dovolávat se v projednávané věci použití článku 56 SFEU, neboť zvláštností této dohody je, že poskytovatele služeb usazené ve Švýcarsku staví na roveň poskytovatelům služeb usazeným na území některého členského státu pouze po omezenou dobu, a to po dobu 90 dní za kalendářní rok.

35 V souladu s tím si článek 1 dohody ES-Švýcarsko klade za cíl zejména „liberalizovat poskytování krátkodobých služeb“ a čl. 5 odst. 1 této dohody přiznává švýcarským poskytovatelům služeb „právo poskytovat služby na území jiné smluvní strany po dobu nepřekračující 90 skutečně odpracovaných dní za kalendářní rok“. Příloha I této dohody, která je v souladu s článkem 15 dohody její nedílnou součástí, obsahuje článek 17, který zakazuje „jakékoli omezení přeshraničního poskytování služeb na území smluvní strany nepřekračujícího 90 skutečně odpracovaných dní za kalendářní rok“. Článek 18 této přílohy mimoto stanoví, že se článek 17 této přílohy použije na společnosti založené podle práva některého členského státu Společenství nebo Švýcarské konfederace, které mají sídlo, správní ústředí nebo hlavní provozovnu na území některé smluvní strany. Konečně článek 21 této přílohy upřesňuje, že těchto 90 dnů odpovídá celkové době poskytování služby bez ohledu na to, zda trvá nepřetržitě nebo zda se jedná o několik po sobě jdoucích dob poskytování služeb.

36 V projednávané věci přitom ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že společnost Viagogo poskytuje služby po dobu delší, než jakou stanoví dohoda ES-Švýcarsko.

37 Předně poskytovatel služeb, který svou činnost vykonává výlučně prostřednictvím internetových stránek, z ní již z podstaty věci činí činnost téměř nepřerušenou, ne-li trvalou. Pokud jde konkrétně o nabídku inzerující prodej vstupenek na představení nebo akce, budou se potenciální kupující moci prostřednictvím dané internetové stránky přihlásit kdykoli. Ze skutečností poskytnutých předkládajícím soudem v tomto ohledu nevyplývá, že by internetová stránka provozovaná navrhovatelkou v původním řízení byla v kterémkoli okamžiku od svého vytvoření pozastavena, což potvrzuje italská vláda, která uvádí, že „zprostředkovatelskou službu na sekundárním trhu poskytuje [společnost Viagogo] nepřetržitě po celý kalendářní rok“.

38 Dále ze skutečností uvedených v prvním stupni původního řízení vyplývá, že společnost Viagogo byla úřadem AGCOM sankcionována již v roce 2016 a že její činnost podle všeho nebyla časově omezená.

39 Konečně rozhodnutí AGCOM ze dne 16. března 2020, které se týká konkrétně měsíců března až května 2019, tj. období 92 dní, dopadá na období přesahující maximální dobu 90 dní stanovenou v dohodě ES-Švýcarsko. Dále z rozsudku soudu prvního stupně v původním řízení vyplývá, že poslední prodej, který byl předmětem inspekce úřadu AGCOM, se uskutečnil dne 7. září 2019, tj. každopádně zcela mimo rámec oněch 90 dní stanovených v dohodě ES-Švýcarsko.

40 Společnost Viagogo tedy nespadá do osobní působnosti článku 56 SFEU, a proto se v rámci sporu v původním řízení nemůže dovolávat porušení tohoto článku, takže první otázka je v rozsahu, v němž se týká výkladu uvedeného článku, nepřípustná i z tohoto důvodu.

41 Zadruhé druhá a třetí otázka vedou Soudní dvůr k tomu, aby pro úplnost připomněl svou judikaturu, podle níž je předběžná otázka položená vnitrostátním soudem nepřípustná, pokud vnitrostátní soud neposkytne Soudnímu dvoru skutkové a právní poznatky nezbytné pro užitečnou odpověď (rozsudek ze dne 2. července 2015, Gullotta a Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, bod 26).

42 Předkládající soud v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nikde neuvádí, pokud jde o druhou otázku, jaké důvody jej vedly k pochybnostem o výkladu článků 102 a 106 SFEU, ani jaký vztah spatřuje mezi těmito články, a konkrétně zákonem z roku 2016, a to v rozporu s požadavky stanovenými v čl. 94 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora.

43 Pokud jde konkrétně o článek 102 SFEU a následující, a zvláště o existenci případného zneužití dominantního postavení, předkládající soud v kontextu věci v původním řízení nijak neodkazuje na skutečnosti naplňující znaky dominantního postavení ve smyslu tohoto článku 102 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2013, Ragn-Sells, C-292/12, EU:C:2013:820, bod 41). Není řečeno nic o tom, v čem má toto zneužití dominantního postavení spočívat, ani jak by k němu mohl vést zákon z roku 2016 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. července 2015, Gullotta a Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, bod 25).

44 Pokud jde o třetí otázku, jejíž hypotetická povaha je zjevná, je třeba připomenout, že důvodem existence žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce není vydávání poradních posudků k obecným nebo hypotetickým otázkám, ale potřeba skutečného vyřešení sporu (viz zejména rozsudky ze dne 16. prosince 1981, Foglia, C-244/80, EU:C:1981:302, bod 18, a ze dne 20. ledna 2005, García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, bod 28 a citovaná judikatura).

45 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je tudíž žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nepřípustná.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozhodnutím Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 27. ledna 2022 je nepřípustná.

Podpisy.